

Kathleen Woodiwiss

Een zee van verlangen

ROMAN

Opgedragen aan mijn goede vriendin

Laurie McBain.

*Als we wat vaker op dezelfde manier zouden denken,
hadden we een identieke tweeling kunnen zijn.*

1

*Wiltshire Countryside, Engeland,
Ten noordoosten van Bath en Bradford on Avon
5 september 1815*

Snel als een hinde rende Lady Adriana Sutton door het sierlijk gewelfde portiek, luid lachend achteromkijkend terwijl ze handig de grijpende hand ontweek van een onstuimige jonge aanbieder. Haar voorbeeld volgend, was hij van zijn paard gesprongen en holde achter haar aan in zijn ijver om haar te kunnen inhalen voor ze de stenen trap op was en verdween in het statige herenhuis van de naaste burens en vrienden van haar ouders. Bij haar nadering ging de zware deur open en een lange, magere, oude butler deed plechtig een stap opzij om haar binnenkomst af te wachten.

'O, Harrison, je bent een engel,' kwinkleerde Adriana vrolijk. Zich in de hal veilig verschansend achter de butler, draaide ze zich vliegensvlug om en nam een speels triomfantelijke houding aan, maar trok verbaasd haar wenkbrauwen op toen haar achtervolger bij de drempel wankelend tot staan kwam. Roger Elston, die haar bijna een jaar lang op de hielen was gevolgd in zijn niet-aflatende streven haar tot de zijne te maken, en zich zelfs opdrong als hij niet was uitgenodigd, leek nog banger te zijn voor wijlen lord Sedgwick Wyndham, zesde markies van Randwulf, dan tijdens zijn leven.

Als lord Sedgwick zich was gaan ergeren aan de impromptu bezoeken van Roger Elston, had dat beslist niet aan de oudere man gelegen, want Roger was ongewoon hardnekkig in zijn pogingen haar hand te winnen. Alsof dat ooit tot de mogelijkheden had behoord... Zijn brutaliteit was bijna ongelooflijk.

Als er officiële uitnodigingen waren uitgegaan naar geselecteerde groepen of als goede vrienden met de Wyndhams of haar eigen familie dineerden, en Adriana tot het gezelschap behoorde, diende haar vastberaden bewonderaar zich onder een of ander voorwendsel aan, bijvoorbeeld omdat hij haar even iets moest vertellen. Ze was dan ook de dag gaan betreuren dat ze ooit had toegegeven toen hij de eerste keer onaangekondigd in Wakefield Manor kwam. Zelfs na zijn onbeschaamde huwelijksaanzoek, waarop haar vader prompt had gereageerd met de verklaring dat ze al een verbintenis met iemand had, was Roger haar overal blijven volgen.

Al zag ze de noodzaak er wel van in dat ze hem permanent uit haar omgeving zou moeten verbannen, toch had ze nog gewetenswroeging. Soms leek Roger zo eenzaam, duidelijk een gevolg van zijn ongelukkige jeugd. Zodra ze op het punt stond een eind te maken aan hun omgang, moest ze denken aan alle hulpeloze schepsels die zij en haar levenslange vriendin, Samantha Wyndham, vroeger als kind hadden verzorgd. Het leek onredelijk om minder medelijden te tonen met een mens die wanhopig behoefte had aan wat vriendelijkheid en mededogen.

‘Ik geloof echt dat die held op sokken bang voor je is, Harrison,’ zei Adriana plagend. Ze wees met haar rijzweep naar haar jongensachtige aanbieder met het knappe gezicht. ‘Zijn tegenzin om geconfronteerd te worden met een man als jij, is mijn geluk geweest. Als je de deur niet voor me had opengegaan, zou meneer Elston me waarschijnlijk te pakken gekregen. Dan had ik het moeten betreuren dat Ulysses en ik hem weer achter ons aan hebben laten sjokken.’

Hoewel Roger niet was uitgenodigd voor hun rit te paard vandaag, was hij bij Wakefield Manor verschenen op het moment dat haar vrienden waren gearriveerd om zich bij haar en een vrouwelijke kennis te voegen. Wat had ze anders kunnen doen dan hem beleefd een rijdier aanbieden? Ondanks het feit dat hij zich er heel goed van bewust was dat ze aan een ander was beloofd door een officiële overeenkomst die haar ouders jaren geleden hadden ondertekend, bleef Roger onverdroten volhouden. Ze vroeg zich af of hij werkelijk dacht dat hij een dergelijk contract door zijn vastberadenheid kon vernietigen en met haar trouwen.

Adriana legde peinzend haar vinger tegen haar kin. ‘Maar al doe ik nog zo mijn best Ulysses in toom te houden, hij kan er absoluut niet tegen dat een ander paard voor hem uit draaft. Hij weigert naast een van onze ruinen te lopen, zoals meneer Elston kan getuigen, gezien zijn pogingen ons vandaag bij te houden. Je weet, Harrison, dat lord Sedgwick vaak klaagde over de geldingsdrang van het dier.’

De vluchtige glimlach van de butler bewees zijn gevoel voor humor, dat hij doorgaans verborg achter een waardig uiterlijk. ‘Inderdaad, mylady, maar altijd met trots in zijn ogen, omdat u zo goed met die eigenzinnige hengst kunt omspringen. His lordship schepte altijd graag op over uw prestaties tegen iedereen die het maar horen wilde. Hij was net zo trots op u als op zijn eigen geliefde dochter.’

Harrison was al tientallen jaren in dienst van de Wyndhams en kon zich nog als de dag van gisteren herinneren dat de Suttons in Randwulf Manor arriveerden om te pronken met hun derde en jongste dochter. En nu hield nagenoeg iedereen op het landgoed van haar. En wat paardrijden betrof: Harrison had genoeg gehoord van wijlen lord Sedgwick om te weten dat ze de jaloezie opwekte van ruiters die hun eigen talent onovertroffen vonden. Gezien Rogers gebrek aan ervaring op dat gebied, was het verbazingwekkend dat hij bleef verliezen. Maar zijn nederlagen hadden hem vastbesloten gemaakt om succes te hebben, zodat hij nu de andere deelnemers aan hun spontane wedstrijden meestal de loef afstak.

‘Geen paard kan de prestaties van de schimmel evenaren... óf die van zijn berijdstster, mylady, dat staat vast. Niettemin schijnt meneer Elston vastbesloten u in te halen. Misschien lukt het hem nog eens.’

Na jarenlange trouwe dienst was Harrison benoemd tot hoofd van het personeel, een welverdiende positie. In aanwezigheid van zo’n gerespecteerde steunpilaar van het huishoudpersoneel voelde Roger Elston zich inderdaad niet helemaal op zijn gemak en aarzelde hij ongevraagd binnen te vallen. Hoe hij er ook naar hunkerde Adriana de zijne te kunnen noemen, hij kon niet ontkennen dat hij te veel pretenties had door op vriendschappelijke voet te willen omgaan met rijke aristocraten die waren opgegroeid met hoge titels en beroemde namen. Zijn onbeschaamdheid had reeds de ergernis gewekt van een

waar legioen van adellijke jongemannen die naar haar hand dongen. Maanden geleden had hij echter besloten dat de prijs alle ruzies waard was. Als zijn eigen vader niet een grote wolspinnerij aan de rand van Bradford on Avon had geërfd en hem gevraagd had zich te verdiepen in het beheer ervan en in de wolhandel, zou hij nooit zijn weggegaan uit het Londense weeshuis. Hij had daar sinds zijn negende jaar gewoond en was er de laatste tien jaar van zijn achttienjarige verblijf werkzaam geweest als docent. Gezien zijn wel heel erg nederige afkomst, was het een wonder dat hij zelfs maar in hun gezelschap werd toegelaten. Zonder de grote liefde van de Wyndhams voor lady Adriana en hun tegenzin om haar in verlegenheid te brengen door de man te ondervragen die haar op de hielen volgde, zou een man van zijn geringe status bij de voordeur zijn weggestuurd.

Met een zwierig gebaar nam Roger zijn hoed af en probeerde de aandacht van de butler te trekken, al was het maar om de man eraan te herinneren dat hij wachtte op een uitnodiging om binnen te komen. Maar hij verstarde angstig toen hij het lage, gedempte gegrom hoorde van het tweetal ouder wordende wolfshonden, die vrij rondliepen in het paleisachtige huis en het park eromheen. Maanden geleden had hij geleerd dat als Leo en Aris in de buurt waren, hij niet altijd veilig was, niet in huis en niet in het park. De honden schenen niets liever te willen dan hun tanden in zijn vlees te zetten. Op de manieren van de familie viel niets aan te merken, maar hetzelfde kon niet gezegd worden van hun twee lievelingsdieren.

Gebeeldhouwde galerijen op twee verdiepingen en aan vier kanten scheidde de enorme centraal gelegen hal van de sierlijk gewelfde gangen eromheen. Twee daarvan begonnen bij de vestibule, die op zich al ruim genoeg was om een drom mensen te kunnen bevatten. Vanaf de ingang liepen de gangen zowel aan de noord- als aan de zuidkant van de grote hal langs de hele lengte van het huis. De grote hal was karakteristiek voor de hal in oude kastelen, waar schragentafels en stoelen als troenen herinneringen wekten aan de diners in de Middeleeuwen. De meest zuidelijk gelegen gang gaf toegang tot de salon, bij de deur waarvan Adriana en de butler stonden te praten. Vlak achter die indrukwekkende kamer gaven boogvormige ingangen de grenzen aan van de galerij. De bibliotheek met de fraai

gebeeldhouwde deur lag er vlak naast. Aan het verste eind van het huis leidden twee kristallen deuren naar de enorme oranje-rie, die voorzien was van glazen panelen.

Het gegrom had uit elk van die ruimten aan de zuidkant van het huis kunnen komen, maar de open stenen ingangen langs de galerij maakten die gemakkelijk toegankelijk voor de honden.

Voorzichtig rekte Roger zijn hals uit en probeerde in de galerij te kijken. Vanaf de plaats waar hij stond was het echter onmogelijk iets te zien. Maar zelfs al had hij er recht voor gestaan dan zouden de glas-in-loodramen het moeilijk hebben gemaakt de honden te ontwaren. Van de komst van de winter tot aan het begin van de zomer scheen de zon op de glas-in-loodramen en schiep vreemd vervormde, veelkleurige, oogverblindende figuren in de kamer. Het was nu bijna drie uur in de middag en een gloed van fel gekleurde strepen strekte zich uit tot aan de grote hal.

Roger ontdekte kwaadaardig glinsterende ogen te midden van het verwarrende licht. Onder die doordringende ogen werden al grommend scherpe, witte tanden ontbloot. De bedreiging was duidelijk... en immens beangstigend. Elk moment konden de honden besluiten zich op hem te werpen en hun ijzersterke kaken om zijn benen of armen te klemmen, of misschien zelfs om zijn keel. Ze wachtten slechts op een dreigend gebaar om ze tot de aanval te doen overgaan. Roger durfde zelfs geen wenkbrauw te bewegen.

Tot zijn verbazing bleven de honden stokstijf staan, gereed voor de strijd, maar Roger wist dat hij er niet op kon vertrouwen dat ze zelfs maar een seconde langer die roerloze pose zouden volhouden. Hun haren stonden overeind en bewezen hun niet-aflatende wantrouwen jegens hem of ieder ander die ze beschouwden als een buitenstaander... behalve dat ze in dit geval duidelijk een beschermende houding hadden aangenomen aan beide zijden van een lange, geüniformeerde officier, die in de gang aan het eind van de galerij stond. Het feit dat hij zwaar op een stok leunde, duidde erop dat hij een van de gewonde strijders was uit de oorlog met Frankrijk, misschien zelfs uit de recente slag bij Waterloo of de daaropvolgende schermutselingen die nog steeds in Frankrijk woedden. Op het eerste gezicht leek de officier tot staan gebracht door Adria-

na's komst, want zijn nauwkeurig onderzoekende blik leek volledig op haar te zijn gericht.

Hij kon geen redelijke verklaring vinden voor het feit dat de wolfshonden deze nieuwkomer accepteerden. Een dergelijke onverzettelijke trouw werd normaal gereserveerd voor de naaste familie, zoals bewezen was door de intense toewijding van de honden aan de overleden lord. Roger had de markies er vaak van verdacht dat hij de vijandigheid van zijn honden aanspoorde teneinde de vele aanbidders van lady Adriana te ontmoedigen. Vóór lord Sedgwicks ziekte en overlijden waren de hoopvolle bewonderaars in drommen neergestreken op de landgoederen naast Randwulf en Wakefield, in hun verlangen ergens in de nabijheid te zijn van Adriana Sutton. Niet alleen was ze adembenemend mooi, maar – wat sommigen van hen misschien nog meer interesseerde – bij haar huwelijk zou de bruidegom een enorme bruidsschat ontvangen.

Per slot van rekening waren het lord Sedgwicks honden, en als hij dat had gewild, had hij hun agressiviteit gemakkelijk kunnen aanmoedigen. Hoewel hij uiterlijk vriendelijk geamuseerd leek door de galante heren, die oprecht verliefd waren op Adriana, had hij lang geleden besloten dat zijn eigen zoon met haar moest trouwen. Volgens Roger leek dat voldoende reden voor de oude man om een slim trucje uit te halen en de smoorverliefde aanbidders door de honden te laten afschrikken.

Roger, die net zoveel aspiraties koesterde als de rest van Adriana's bewonderaars, was haar vaak gevolgd naar Randwulf Manor, en tot de conclusie gekomen dat Leo en Aris alleen voor Adriana dezelfde genegenheid toonden als voor de familie. Met dat in gedachten en rekening houdend met de intolerantie van de honden jegens buitenstaanders, was Roger erg nieuwsgierig om te weten in welke verhouding deze officier stond tot de bewoners van het huis.

Omdat hij zich de man niet kon herinneren van een van zijn vorige bezoeken, viel het Roger moeilijk uit te puzzelen wie deze nieuwkomer was. Als hij niet meer dan een kennis of een verre bloedverwant van de familie was, waarom zouden de honden hem dan zo zonder meer accepteren? Toch kon Roger de indruk niet van zich afzetten dat hij die officier al eens ergens gezien had, althans iemand die veel op hem leek. Het was

een gezicht dat je niet gauw vergat. Het had alle karakteristieken die hij was gaan benijden: krachtige, nobele gelaatstreken, veel mannelijker en knapper dan zijn eigen fijne, jongensachtig mooie uiterlijk; in de laatste jaren was hij gaan vermoeden dat het in de toekomst even jongensachtig zou blijven. Hij was onlangs zevenentwintig geworden, maar ergerde zich voortdurend aan mensen die hem voor een jonge knaap hielden.

Als de officier inderdaad een gast was in dit huis, kon Roger niet anders dan een hekel hebben aan het gezag dat de man uitstraalde, een autoriteit die ongetwijfeld voortkwam uit hooghartigheid of misschien zelfs door zijn militaire rang. Hij kon beslist geen respect afdwingen door zijn aantal jaren; hij was zeker niet ouder dan hoogstens vijfendertig.

De imponerende aanwezigheid van de vreemdeling leek ongepast in het huis van wijlen de markies. De officier trok enigszins geërgerd zijn wenkbrauwen op naar de oude butler, die volledig verdiept leek in zijn gesprek met Adriana, en liet duidelijk blijken dat hij aan haar voorgesteld wenste te worden – alsof hij het recht daartoe had.

Wie was die kerel eigenlijk?

Die vraag werd uit Rogers gedachten verdreven toen hij opzij werd geduwd door de enige dochter van wijlen lord Sedgwick. Samantha Galia Wyndham Burke was ver achtergebleven in de race van die middag en maakte nu pas haar entree. Ze leek speels de blonde man te ontwijken die achter haar aan kwam en al twee jaar haar echtgenoot was. Ze keek even achterom en zag dat hij de afstand tussen hen rap verminderde.

Perceval Burkes lengte en grote, verende passen maakten dat hij haar snel inhaalde. Grinnikend legde hij zijn arm om het middel van zijn lachend protesterende vrouw en draaide haar naar zich toe. ‘Nu heb ik je, schoonheid.’

Samantha trok haar bonnet van haar hoofd en sloeg haar blik op naar haar aantrekkelijke echtgenoot. ‘Moet ik geloven dat ik in gevaar verkeer?’

Sandy’s blauwe ogen keken haar stralend aan. ‘En hoe!’

Samantha’s gehandschoende vingers speelden met de knopen van haar suède vest. Haar mond vertrok terwijl ze probeerde haar lach te onderdrukken. ‘Ik neem aan dat ik boete moet doen.’

‘Ja,’ mompelde haar man hees, terwijl hij haar een kneepje in haar arm gaf. ‘Zodra we thuis zijn zal ik daarvoor zorgen.’

De binnenkomst van het derde paar ging heel wat waardiger in haar werk. Al een tijdlang had majoor lord Stuart Burke last van een opvallend pijnlijke wond, die hij tijdens de slag bij Waterloo in zijn linkerbil had opgelopen. Maar zijn hoffelijkheid bleef onberispelijk. Hij hield de fraai gehandschoende hand onder de arm van miss Felicity Fairchild, een jonge, bijzonder aantrekkelijke nieuwe inwonerster van het kleine, nabijgelegen stadje Bradford on Avon. Stuart begeleidde haar naar de grote hal met alle galanterie van een officier en een gentleman.

Aangemoedigd door de komst van de paren volgde Roger hen en liep ijlings naar Adriana, in de hoop haar onverhoeds te pakken te krijgen. Als hij ergens in uitblonk, was het wel zijn snelheid en wendbaarheid. Omdat hij vóór haar dood en zijn opsluiting in een weeshuis voor haar en zichzelf had moeten zorgen in de miserabele armoede van de straten in een achterbuurt van Londen, had hij op heel jonge leeftijd al de noodzaak geleerd snel te zijn, anders werd het gestolen voedsel door gezagdragers uit zijn handen gegrist.

Het naderende geklik van metaal op marmer eiste Adriana's aandacht op. Ze herkende het als iets dat meestal Rogers komst aanduidde, en ze keek enigszins verbaasd achterom. Het was wat ze vreesde. De brutale vlerk kwam met gezwinde pas op haar af.

Adriana zou geen enkele man dezelfde familiariteit toestaan als Perceval zojuist met zijn vrouw. Ze had nog geen man ontmoet die ze aantrekkelijk genoeg vond. Hoe het haar ook had geërgerde dat Roger Elston zich opnieuw in haar gezelschap bevond, toch kon ze het niet opbrengen hem te frustreren door in aanwezigheid van haar adellijke vrienden zijn capriolen een halt toe te roepen. Haar moeder had ongemanierdheid altijd afgekeurd, zelfs tegen iemand die herhaaldelijk zijn gezelschap aan anderen opdrong.

Adriana draaide zich snel af van Harrison met een goed geveinsd, opgewekt lachje, en slaagde erin op het nippertje te ontkomen aan Rogers uitgestrekte hand. Buiten zijn bereik blijvend, liep ze langs de eerste boogvormige ingangen van de galerij, zich vaag bewust dat Leo en Aris vlak voor haar voe-

ten wegrenden. Onmiddellijk daarna viel een houten voorwerp kletterend op de grond en gleeed over de marmeren vloer. Ze vroeg zich af wat de honden per ongeluk omver hadden gelopen. Ze was al blij dat ze geen gerinkel hoorde van brekend glas. Het geklik dat haar op de hielen was gevolgd, stopte abrupt toen de honden uit de galerij, waar ze hun toevlucht hadden gezocht, naar de hal achter haar draafden en Roger beletten haar te benaderen. Wat de honden nu precies hadden omgegooid bleef Adriana een raadsel, want het volgende moment botste ze tegen een obstakel dat onwrikbaar standhield. Ze wankelde achteruit.

Ze leek te zullen vallen toen haar gelaarsde voet tegen de onderkant stootte van een van de ingangen naar de galerij.

Het volgende ogenblik kwam een lange arm tevoorschijn uit de schijnbaar hardhouten constructie en sloeg zich onbuigzaam om haar middel. Vroeger was ze eens opgebotst tegen de welgedane gestalte van de kokkin van de familie, in haar haast om te ontsnappen naar de stallen, en had ze de indruk gekregen dat ze op een kussen terecht was gekomen. Die herinnering overtuigde haar ervan dat de arm die haar omvat hield beslist niet van een vrouw was!

Lady Adriana Elynn Sutton was opgegroeid in het voorouderlijke huis van haar familie, nog geen twee kilometer verderop. Ze was de jongste van drie dochters en vanaf haar prille jeugd een intieme vriendin en vertrouweling van Samantha Wyndham. Ze was altijd het lievelingetje van haar vader geweest, maar had haar moeder en zusters ontelbare uren van wanhoop bezorgd. Niet alleen verschilde ze uiterlijk van de anderen – ze was lang, had zwarte ogen en het donkere haar van haar vader – maar ook in veel andere opzichten.

Haar moeder, Christina, was het toonbeeld van een lady, die geprobeerd had haar drie dochters in dezelfde geest op te voeden. In zekere zin had ze daarmee succes geboekt. De twee oudsten, Jaclyn en Melora, hadden naar de adviezen van hun moeder geluisterd en gedroegen zich beleefd en voornaam, een gedrag dat bij anderen in de smaak viel. Jaclyn was nu getrouwd, woonde in de buurt van Londen en had twee kinderen. Melora, de op een na oudste, was verloofd en ging binnenkort trouwen. Adriana daarentegen liet blijken dat ze van een heel ander slag was.